

95

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 4 marca 1960 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 17 listopada 1954 r. w sprawie ochrony rybołówstwa na Zalewie Szczecińskim.

Na podstawie art. 1 ust. 1 lit. a) dekretu z dnia 3 listopada 1936 r. o regulowaniu połowów ryb morskich (Dz. U. Nr 84, poz. 586) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 17 listopada 1954 r. w sprawie ochrony rybołówstwa na Zalewie Szczecińskim (Dz. U. z 1954 r. Nr 53, poz. 267 i z 1958 r. Nr 66, poz. 327) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 lit. g) oraz lit. i) otrzymują brzmienie:
 - „g) u szczupaka (*Esox lucius* L.) — 35 cm“;
 - „i) u leszcza (*Abramis brama* L.) — 30 cm“;
- 2) w § 3 ust. 1 w ostatnim zdaniu wyraz „okręgów” zastępuje się wyrazem „okresów”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi i Gospodarki Wodnej: w z. J. Wiśniewski

96

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 29 lutego 1960 r.

w sprawie strażników łowieckich.

Na podstawie art. 40 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego obowiązany jest utrzymywać dla ochrony łowiectwa i zwierzyny co najmniej jednego strażnika łowieckiego w obwodzie dla części polnej i leśnej lasów nie stanowiących własności Państwa, jeżeli łączna powierzchnia tych części wynosi nie mniej niż 500 ha.

§ 2. Strażnikiem łowieckim może być pełnoletni obywatel polski o nienagannej przeszłości, posiadający zdolność do działań prawnych, który:

- 1) złoży z pomyślnym wynikiem egzamin ze znajomości prawa łowieckiego i hodowli zwierzyny przed organami Polskiego Związku Łowieckiego,
- 2) uzyska zgodę na wykonywanie czynności strażnika od właściwego do spraw rolnych i leśnych organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania kandydata, a jeżeli chodzi o wykonywanie czynności w obwodach łowieckich, w skład których wchodzi tereny pozostające w zarządzie organów wojskowych lub przydzielone tym organom do terenowego wykorzystania — ponadto zgodę tych organów,
- 3) posiada lub uzyska zezwolenie na posiadanie broni.

§ 3. Stosunek pracy ze strażnikiem łowieckim zawiera się w drodze pisemnej umowy o pracę, która w szczególności powinna określić zasady ustalania i wypłacania wynagrodzenia.

§ 4. Strażnik łowiecki otrzymuje od właściwego do spraw rolnych i leśnych organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej legitymację według wzoru obowiązującego dla pracowników instytucji i przedsiębiorstw społeczno-

nych, którą obowiązany jest zwrócić w dniu rozwiązania umowy o pracę.

§ 5. 1. Strażnik łowiecki w czasie pełnienia czynności służbowych obowiązany jest nosić z lewej strony piersi tarczę o wymiarze 50 mm × 70 mm z godłem państwowym pośrodku i napisem „strażnik łowiecki” z numerem ewidencyjnym w otoku (odznaka służbowa) według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

2. Odznakę służbową otrzymuje strażnik łowiecki od właściwego do spraw rolnych i leśnych organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej i obowiązany jest ją zwrócić w dniu rozwiązania umowy o pracę.

§ 6. Dzierżawcy obwodów łowieckich, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządcy tych obwodów zwracają właściwemu do spraw rolnych i leśnych organowi prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej koszty wydanych strażnikom łowieckim odznak służbowych.

§ 7. 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego obowiązany jest rozwiązać umowę o pracę ze strażnikiem łowieckim, który przestał odpowiadać któremukolwiek z warunków wymienionych w § 2.

2. O rozwiązaniu umowy o pracę ze strażnikiem łowieckim pracodawca obowiązany jest zawiadomić w ciągu 7 dni właściwy do spraw rolnych i leśnych organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, zwracając mu odznakę służbową i legitymację zwolnionego strażnika łowieckiego.

§ 8. Nadzór nad strażnikami łowieckimi wykonuje właściwy do spraw rolnych i leśnych organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kocioł

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego
z dnia 29 lutego 1960 r. (poz. 96).

97

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 1 marca 1960 r.

w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rzemieślniczymi zakładami pracy w rozumieniu rozporządzenia są:

- 1) zakłady prowadzone przez rzemieślników indywidualnych na podstawie uprawnienia rzemieślniczego,
- 2) warsztaty szkoleniowo-produkcyjne prowadzone przez zakłady doskonalenia rzemiosła.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, rozumie się przez to ustawę z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226).

§ 2. 1. Rzemieślnicy indywidualni mogą szkolić uczniów pod warunkiem posiadania kwalifikacji określonych przepisami rozporządzenia.

2. Zakłady doskonalenia rzemiosła mogą przyjmować uczniów na naukę zawodu w warsztatach szkoleniowo-produkcyjnych pod warunkiem zapewnienia prowadzenia tej nauki przez osoby posiadające kwalifikacje fachowe, określone przepisami niniejszego rozporządzenia.

3. W zakładach rzemieślniczych prowadzonych na rachunek wdowy, małoletnich zstępnych itd. szkolenie uczniów może się odbywać tylko w przypadku, gdy osoba powołana do dalszego prowadzenia rzemiosła posiada kwalifikacje określone przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 3. 1. Liczba uczniów przyjętych na naukę zawodu nie powinna przekraczać czterech na osobę prowadzącą naukę. Jeżeli w rzemieślniczym zakładzie zatrudnieni są czeladnicy, liczba uczniów może być zwiększona o liczbę odpowiadającą liczbie czeladników.

2. W warsztatach szkoleniowo-produkcyjnych, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, jedna osoba prowadząca naukę może szkolić nie więcej niż 12 uczniów.

3. Izba rzemieślnicza może ograniczyć ilość uczniów przyjmowanych na naukę zawodu w zakładach indywidualnych rzemieślników, jeżeli jest to konieczne ze względu na warunki bezpieczeństwa i higieny pracy, warunki lokalowe lub brak wyposażenia zakładu w maszyny i urządzenia, niezbędne do należytego wyszkolenia uczniów.

Rozdział 2.

Zasady zawierania i rozwiązywania umów o naukę zawodu.

§ 4. 1. Rzemieślniczy zakład pracy przyjmując ucznia na naukę obowiązany jest zawrzeć z nim na piśmie umowę o naukę zawodu. W umowie tej należy określić rzemiosło, w jakim uczeń będzie szkolony, okres trwania nauki, wysokość wynagrodzenia ucznia oraz inne zasadnicze uprawnienia i obowiązki ucznia i zakładu pracy.